

Скривена историја четрдесетог стиха — број седам

Једанаест и двадесет два

Jeff Pippenger

2026-04-04

Шеснаести и двадесет други стих једанаесте главе Данила оба су у складу са недељним законом који ускоро долази. Испуњење десетог стиха 1989. године довело је до Украјинског рата 2014. године, као што је представљено испуњењем битке код Рафије из једанаестог стиха 217. године пре Христа. Једанаести стих до шеснаестог стиха такође је једанаести стих до двадесет другог стиха; стога је скривена историја четрдесетог стиха, како је представљена у стиховима од једанаестог до шеснаестог, такође представљена као историја од једанаестог до двадесет другог стиха. Скривена историја четрдесетог стиха представљена је стиховима од једанаестог до двадесет другог.

Поглавља једанаесто до двадесет друго

Та скривена историја такође је представљена у поглављима једанаест до двадесет два Књиге Постања, Матеја, Откривења и Чежње векова. Та четири сведока поглавља „једанаест до двадесет два“ усклађују се са скривеном историјом, јер скривена историја јесу стихови једанаест до двадесет два у Данилу 11. Средиште та четири сведока увек поистовећује знак завета, почевши од завета смрти, представљеног Невродом у једанаестом поглављу Књиге Постања, и завршавајући се римском блудницом у седамнаестом поглављу Откривења.

Седамнаест

С изузетком Матеја, четири сведока означавају седамнаесто поглавље као средишњу тачку периода који приказују. Број седамнаест такође се појављује три пута у трима двестепедесетогодишњим пророчанствима која су започела 457. године пре Христа, 64. и 1776. године. Две од тих линија (прва и последња) означавају средишњу тачку када се прва линија, започета 457. године пре Христа, завршила 207. године пре Христа, а последња линија, започета 1776. године, завршава се 2026. године. 207. година пре Христа била је између битака код Рафије и Панијума, а 2026. година је средина мандата последњег председника Сједињених Америчких Држава.

Унутар трију линија од по двеста педесет година, Птоломеј је владао седамнаест година. Између 313. и 330. године у Нероновој линији има седамнаест година, а седамнаест година је прошло и између битке код Рафије 217. пре Христа и битке код Панија 200. пре Христа. Три од четири сведока поглавља једанаест до двадесет и два обележавају своју тачну средину као седамнаесто поглавље. Стога је скривена историја четрдесетог стиха представљена у стиховима једанаест до двадесет и два истог поглавља, а четири сведока поглавља једанаест до двадесет и два усклађују се са тим истим стиховима. Испуњење

сваког од трију пророчанстава од 250 година усклађује се са том истом историјом. Средина је наглашена као међаш, и нарочито је означена као символ завета и печата Божјег народа.

Данило дванаеста глава

Стихови седми, једанаести и дванаести дванаестог поглавља Данила одређују завршни период печатења сто четрдесет и четири хиљаде. Стих седми указује на 31. децембар 2023, а стих дванаести на 18. јул 2020. Расијавање из седмог стиха, које се окончало 31. децембра 2023, а које је започело 18. јула 2020, било је представљено у алфи и омеги трију стихова пророчког времена смештених у Данилу дванаест. Средишњи стих од 1.290 година означава историју од 1989. до ускоро долазећег закона о недељи као 30, а затим 1.260 до завршетка времена милости за човечанство. Тридесет година представљају старосно доба свештенства сто четрдесет и четири хиљаде, а 1260 година су праслика симболичка четрдесет и два месеца из Откривења тринаест.

Двојно пророчанство од 30, праћено хиљаду двеста и шездесет година, симбол је двојног пророчанства о завету код Аврама и Павла од 400 и 430 година. Средишња тачка три временска стиха у Даниилу дванаест представља побуну тринаестог слова, док истовремено наглашава завет и запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде. Та три стиха су такође у складу са скривеном историјом и додају још једног сведока наглашавању да је средишња тачка симбол завета.

Пролеће и јесен

Са свим овим линијама морамо укључити три сведока пролећних и јесењих празника смештених у Левитској двадесет и трећој, усклађених и сједињених са педесетничким раздобљем у историји крста. Ту је поглавље двадесет и треће, које је симбол Христовог дела помирења. То поглавље састоји се од четрдесет и четири стиха, који симболички представљају 22. октобар 1844. године. Двадесет и други октобар представља 22 дана у октобру, почев од првог дана и завршавајући се двадесет и другим даном, те тако носи обележја хебрејског алфабета. Октобар, као десети месец, када се помножи са двадесет и другим даном, даје 220.

У јеврејском календару десети дан седмога месеца био је Дан помирења, а десет пута седам јесте седамдесет, симбол времена кушње. Две хиљаде и три стотине година окончале су се 1844. године када је стигао трећи анђеол, као што је било предсказано трећом уредбом која је отпочела то раздобље. Било је одређено седамдесет седмица као време кушње, тада додељено древном дословном Израилу на почетку 2.300 дана, а на завршетку тих дана раздобље кушње за савремени духовни Израил било је представљено десетим даном седмога месеца, што одговара броју седамдесет. Двадесет други октобар 1844. године представља праслику ускоро долазећег недељног закона, и ту се завршава симболичних седамдесет година времена кушње за Адвентизам седмога дана, као што је то било и за Јевреје када је Стефан био каменован.

1844. представља период када су стигла два анђела, други при првом разочарању, а трећи при великом разочарању. „44“ представља двоструку поруку, као што је представљено у четрдесет четвртом стиху једанаестог поглавља Данила вестима са истока и са севера. Трећа књига Мојсијева, двадесет трећа глава, састоји се од четрдесет четири стиха који свете празнике деле на пролећне и јесење. Тих четрдесет четири стиха представљају двоструку поруку. Те две сезоне представљене су са по двадесет и два стиха свака, тако да и пролећни и јесењи празници представљају двадесет и два слова јеврејског календара. Када се та два сведока од по двадесет и два стиха сједине заједно са педесетничким периодом, они производе оквир од три корака.

Први путоказ састоји се од три дела, после којих следи пет дана, као и последњи од та три путоказа. Средњи путоказ јесу тридесет дана поуке лицем к лицу од Христа са онима који бивају помазани као свештеници за службу у победоносној цркви. Левитска двадесет и трећа глава усклађује се са скривеном историјом четрдесетог стиха.

Средишње тачке

Средиште низа у Књизи Постања који се простире од једанаесте до двадесет друге главе јесте седамнаеста глава, у којој је установљен други корак тростепеног Авраамовог савеза и знак обрезања. Само средиште свих стихова који се налазе у распону од једанаесте до двадесет друге главе јесте Постање 17:22:

Него свој завет утврдићу с Исаком, којег ће ти Сара родити у ово доба догодине. И преста да говори с њим, и Бог се подиже од Аврама. 1. Мојсијева 17:22.

Бог је почео да говори Аврааму у првом стиху, а завршио је свој разговор у двадесет другом стиху, тако да је целокупни дијалог о савезу обрезања постављен у пророчки контекст двадесет и два слова јеврејског алфабета, док је тема двадесет и два стиха била обред обрезања, који је требало да буде извршен осмога дана. Средиште, или средња тачка, овог одломка из Постања јесте Божји савезни однос са сто четрдесет и четири хиљаде, како је представљен Авраамовим савезом обрезања. Средишња тачка низа поглавља Постања од једанаестог до двадесет другог јесте седамнаесто поглавље, а апсолутна средишња тачка тог поглавља јесте двадесет други стих, где Бог прекида свој разговор о савезу са Авраамом, постављајући тако средишњу тачку у контекст јеврејског алфабета од двадесет и два слова. Средишња тачка тих двадесет и два стиха, наравно, јесте једанаести стих.

И обрежете тело своје коже; и то ће бити знак завета између мене и вас. Постање 17:11.

Средишње тачке четири одломка од једанаестог до двадесет другог поглавља у Библији обухватају три стиха како би се употпунила мисао средишње тачке.

Ово је завет мој, који ћете држати, између мене и вас и семена твога након тебе: све мушко међу вама нека се обрезаје. И обрезујте окожицу своју; и то ће бити знак завета између мене и вас. И свако мушко од осам дана нека се обрезаје међу вама, у свим нараштајима вашим, и оно које се роди у дому, и оно које се купи за новац од каквога

туђинца, које није од семена твога. 1. Мојсијева 17:10–12.

Жиг је знак који представља барјак. Овај одломак говори о барјаку, а то су сто четрдесет и четири хиљаде. Мушко дете је требало да буде обрезано у осми дан, као што је и Нојев савез био са осам душа у ковчегу, те се тако број осам употребљава да повеже Нојевски савез са Аврамовим савезом. Они треба да буду Филадельфијци, јер треба да буду обрезани, што Павле поистовећује са симболом распећа тела. Када је тело распето, Христово Божанство је изнутра, и та је комбинација барјак; јер, као што сестра Вајт каже: „Када се Христов карактер савршено умножи у Његовој деци, Он ће доћи по њих.”

„Људска природа је изопачена и праведно осуђена од светог Бога. Али је обезбеђен пут за грешника који се каје, тако да он вером у помирбену жртву јединороднога Сина Божјег може примити опроштење греха, наћи оправдање, примити усыновљење у небеску породицу и постати наследник царства Божјега. Преображај карактера извршава се деловањем Светога Духа, који делује на људскога чиниоца, усађујући у њега, у складу с његовом жељом и пристанком да се то изврши, нову природу. Обличје Божје обнавља се у души, и из дана у дан он бива укрепљиван и обнављан благодаћу, те се оспособљава да све савршеније одражава Христов карактер у праведности и истинској светости.“

„Уље које је тако потребно онима који су представљени као луде девојке, није нешто што треба ставити споља. Они треба да унесу истину у светиште душе, да би она чистила, пречишћавала и посвећивала. Њима није потребна теорија; потребна су им света учења Библије, која нису несигурне, неповезане доктрине, него живе истине, које обухватају вечне интересе што се средиште у Христу. У Њему је потпуни систем божанске истине. Спасење душе, кроз веру у Христа, јесте темељ и стуб истине. Они који упражњавају истинску веру у Христа показују је светошћу карактера, послушношћу Божјем закону. Они схватају да истина каква је у Исусу досеже до неба и обухвата вечност. Они разумеју да хришћански карактер треба да представља Христов карактер и да буде пун благодати и истине. Њима се даје уље благодати, које одржава светлост која никада не гасне. Свети Дух у срцу верника чини га потпуним у Христу. Није поуздан доказ да је неки човек или жена хришћанин то што показује дубока осећања под узбудљивим околностима. Онај ко је сличан Христу има у својој души дубок, одлучан, истрајан елемент, а ипак има свест о сопственој слабости, и није преварен нити заведен од стране ђавола, нити наведен да се узда у себе. Он познаје реч Божју и зна да је сигуран само онда када ставља своју руку у руку Исуса Христа и чврсто се држи Њега.

„Карактер се открива у кризи. Када је озбиљни глас у поноћ објавио: ‘Ево женика иде; изађите му у сусрет’, успаване девојке пренуше се из свога сна, и показало се ко се припремио за тај догађај. Обе стране биле су затечене, али једна је била спремна за изненадну потребу, а друга се показала неприпремљеном. Карактер се открива околностима. Изненадне прилике износе на видело праву каквоћу карактера. Нека изненадна и неочекивана несрећа, жалост због губитка, или криза, нека неочекивана болест или патња, нешто што душу доводи лицем к лицу са смрћу, изнеће на видело праву унутрашњост карактера. Биће откривено да ли постоји стварна вера у обећања

речи Божје или не. Биће откривено да ли се душа одржава благодаћу, да ли у суду са светилком има уља.“

„Времена кушања долазе на све. Како се владамо под Божјим испитом и проверавањем? Да ли се наше светиљке гасе? или их још увек одржавамо да горе? Јесмо ли спремни за сваку изненадну прилику својом повезаношћу с Оним који је пун благодати и истине? Пет мудрих девојака нису могле да пренесу свој карактер на пет лудих девојака. Карактер морамо изградити као појединци. Он се не може пренети на другога, чак и када би онај који га поседује био вољан да поднесе ту жртву. Има много тога што можемо чинити једни за друге док милост још траје. Можемо представљати Христов карактер. Можемо давати верна упозорења онима који греше. Можемо укоревати, карати, са сваком дуготрпљивошћу и науком, приводећи срцу учења Светога писма. Можемо пружати срдачну саосећајност. Можемо се молити са и једни за друге. Живећи обазривим животом, одржавајући свето владање, можемо пружити пример онога што хришћанин треба да буде; али нико не може дати другоме сопствени калуп карактера. Размотримо озбиљно чињеницу да треба да будемо спасени, не као скупине, него као појединци. Бићемо суђени према карактеру који смо изградили. Погубно је занемарити припремање душе за вечност и одлагати мирење с Богом до самртне постеље. Свакодневним животним поступцима, духом који испољавамо, ми одређујемо своју вечну судбину. Ко је веран у најмањем, веран је и у многome. Ако смо Христа учинили својим узором, ако смо ходили и радили онако како нам је Он дао пример у сопственом животу, бићемо у стању да дочекамо свечана изненађења која ће доћи на нас у нашем искуству, и да из срца кажемо: ‘Не моја воља, него Твоја да буде.’”

„У времену провере, у времену у којем живимо, треба смирено да разматрамо услове спасења и да живимо у складу са условима изложеним у речи Божјој. Треба да васпитавамо и обучавамо себе, из часа у час и из дана у дан, пажљивом дисциплином, да бисмо извршавали сваку дужност. Треба да упознамо Бога и Исуса Христа кога је Он послао. У сваком искушењу наша је предност да се ослонимо на Онога који је рекао: ‘Нека се ухвати за силу моју, да учини мир са мноm; и учиниће мир са мноm.’ Господ каже да је вољнији да нам да Светога Духа него што су родитељи вољни да дају хлеб својој деци. Стога, имајмо уља благодати у својим судовима са својим жишцима, да се не бисмо нашли међу онима који су представљени као луде девојке, које нису биле спремне да изађу у сусрет женику.“ Review and Herald, 17. септембар 1895.

Застава сто четрдесет и четири хиљаде, који су били прасликани Авраамовим обрезањем и осам душа на ковчегу, јесу мудре девојке у причи, које у кризи која ускоро долази савршено одражавају Христов карактер. Сасвим је прикладно што је сестра Вајт завршила тај одломак наводом из Исаије, јер је то одломак који се непосредно односи на време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

У онај дан певајте о њој: Виноград црвенога вина. Ја, Господ, чувам га; заливаћу га у свако време; да га ко не би оштетио, чуваћу га ноћу и дању. Гнева нема у мени; ко ће ми у боју поставити трње и чкаљ? Проћи ћу кроз њих, спалићу их заједно. Или нека се ухвати за силу моју, да учини мир са мноm; и учиниће мир са мноm. Учиниће да се они

који су од Јакова укорене; Израил ће процветати и пустити пупољке, и испуниће лице света плодом. Је ли га ударио као што је ударио оне који су њега ударили? или је он побијен према покољу оних које је он побио? С мером, кад потера, расправљаћеш с њим; он задржава свој силни ветар у дан источнога ветра. Зато ће се овим очистити безакоње Јаковљево; и ово је сав плод: уклањање његовога греха; кад све камење жртвеника учини као кречњачко камење разбијено у комаде, дубраве и ликови неће опстати. Али ће утврђени град опустети, и станиште ће бити остављено и препуштено као пустиња; онде ће теле пасти, и онде ће лежати, и изјешће његове гране. Кад се његове гране осуше, биће одломљене; долазе жене и пале их огњем; јер то је народ без разума; зато му се неће смиловати Онај који га је створио, и Онај који га је саздао неће му указати милост. Исаија 27:2–11.

„Дан источног ветра“, када се безакоње Јаковљево чисти, а друга класа „народа без разума“ сабира и спаљује, јесте време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. У том раздобљу, онај ко жели да склопи мир са Христом то може учинити, али су завршни покрети брзи.

Свештеници су требало да имају тридесет година када отпочну службу, а сто четрдесет и четири хиљаде јесу Петрово царско свештенство које у последњим данима обнавља савез с Богом.

И ви се, као живо камење, узидасте у духовни дом, свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа. 1. Петрова 1:5.

Свештеници су били припремани за служење током осмодневне службе помазања; стога је број осам симбол помазаног свештенства које је унутар ковчега.

Аронов штап

Помазано свештенство сто четрдесет и четири хиљаде представљено је у Ковчегу завета Ароновим штапом који је процветао. Када је Аронов штап процветао, то је начинило разлику између Арона и осталих штапова племена Израилевих који нису процветали. У Светом Писму, киша је та која доводи до пупљења биљака.

Сви пророци говоре о последњим данима, те Аронов жезал свештенства представља помазање сто четрдесет и четири хиљаде у околности која је упоредива с Илијом на Кармилу и с милеритима 1844. године. То се односи на тренутак када постоји јасно разликовање између истините и лажне поруке позне кише. То разликовање чини Јоил када показује да је „ново вино“ одсечено од једне класе. Класа којој је ново вино одсечено од уста јесу Исаијини пијанице Јефремови. Они су такође и они који су оптужили ученике да су пијани на Педесетницу, и они су побуњеници из 1888. године, који су следили своје очеве, побуњенике из 1863. године. Све те пророчке линије подударају се с линијом за коју сестра Вајт указује да се остварује онда када свет схвати да је адвентизам знао за ватрене кугле Нешвила отприлике сто двадесет и пет година и није ништа рекао.

8, osamdeset i 81

Број тридесет и број осам јесу симболи свештенства сто четрдесет и четири хиљаде, који су знамење последњих дана, што представља сједињење божанства и човечанства. Број осам јесте десетак броја осамдесет, који је број осамдесет храбрих свештеника који су, заједно с првосвештеником, одолели цару Озији, који је покушао да принесе кад у светом месту. Осамдесет и један представља божанство сједињено с човечанством у контексту свештенства победоносне цркве. Историја Озијине побуне повезује то свештенство од осамдесет и једног управо у самој кризи која је усклађена с Птолемејевом побуном непосредно после битке код Рафије. Сви пророци препознају последње дане, те је свештенство божанства сједињеног с човечанством, које је свештенство победоносне цркве састављено од осамдесет људских свештеника и једног божанског Првосвештеника, препознато у историји која је отпочела 2014. године, када је започет украјински рат.

Средишње поглавље дванаестопоглавне линије у Књизи Постања јесте седамнаесто поглавље. Средишњи стих те дванаестопоглавне линије јесте двадесет други стих. Двадесет други стих означава јасан завршетак разговора између Бога и Аврама који је отпочео у првом стиху, те тако одређује двадесет други стих као крај пророчке линије која носи печат двадесет и два слова јеврејског алфабета. Средишњи стих у тој линији од двадесет и два стиха јесте једанаести стих, који је, опет, средиште трију стихова што означавају заставу сто четрдесет и четири хиљаде. Стога је једанаести стих средиште трију посебних стихова, а једанаести стих преноси основну истину не само двадесет и два стиха, него и трију стихова у оквиру којих се налази, те тако одређује једанаести и двадесет други стих као почетак и крај основне мисли. Према томе, једанаести до двадесет други стих у седамнаестом поглављу представљају основну тему једанаестог до двадесет другог поглавља.

Средина поглавља једанаест до двадесет и два у Јеванђељу по Матеју јесте шеснаесто поглавље.

Тада заповеди својим ученицима да никоме не кажу да је он Исус Христос. Матеј 16:20.

Као и на средини Постања, двадесети стих означава крај одређеног разговора који је започео у тринаестом стиху, када су Христос и ученици стигли у Кесарију Филипову.

А када дође Исус у крајеве Кесарије Филипове, упита ученике своје говорећи: За кога говорите људи да сам ја, Син човечији? А они рекоше: Једни кажу да си Јован Крститељ; други Илија; а други Јеремија, или један од пророка. Рече им Исус: А ви шта мислите ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог. А Исус одговарајући рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин, јер ти то не откри тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на томе камену сазидаћу Цркву своју, и врата паклена неће је надвладати. И даћу теби кључеве царства небескога, и што свежеш на земљи биће свезано на небесима, и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Тада заповеди ученицима својим да никоме не кажу да је он Исус Христос. Матеј 16:13–20.

Рафија и Панијум

Не само да средњи одломак код Матеја представља засебан разговор и посебну тему, него, као што се савезна символика сведочанства Постања подудара са битком код Рафије, тако се Матејев разговор одиграва у Кесарији Филиповој, то јест у Панијуму. Панијум из петнаестог стиха једанаесте главе Данила јесте средишња тачка Матејевог низа од дванаест поглавља, а Рафија из једанаестог стиха једанаесте главе Данила јесте средишња тачка низа од дванаест поглавља у Постању.

Двеста педесет година које су започеле 457. године пре Христа завршиле су се 207. године пре Христа, у средишњој тачки између Рафије из једанаестог стиха и Панијума из петнаестог стиха, где се стичу знак Авраамовог обрезања и Петрово исповедање Месије. У линији књиге Матејеве, Петар сведочи о свом препознавању Христа, Сина Божјег, при Његовом крштењу.

Симон значи „онај који чује“, а Варјона значи „син голуба“. Симон је био онај који је чуо поруку Христовог крштења, када је Свети Дух сишао у обличју голуба. Христово крштење било је праслика 11. августа 1840, када је силни анђеол из Откривења десет сишао. Исти анђеол је сишао 11. септембра. Петар представља оне који препознају 11. септембар као поруку испита за нараштај сто четрдесет и четири хиљаде.

Петар представља оне који примењују методологију ред по ред. Он је „син“ голуба, те као син симболички представља последњи нараштај. Петар је симбол последњег нараштаја, а симболичким нумерисањем свога имена представља сто четрдесет и четири хиљаде. Петар представља последњи нараштај који чује вест о оснажењу када се Христос појављује у пророчкој линији. Петар је препознао вест повезану с Христовим крштењем, и стога је могао да препозна Исуса као Помазаника, што је на јеврејском Месија, а на грчком Христос. Петар представља оне који разумеју да је анђеол из Откривења осамнаест, који је сишао 11. септембра, такође сишао 11. августа 1840. године. Петар представља оне који разумеју 11. септембар као ознаку пута која се утврђује једино сведочанством двеју или трију линија.

Petrovo ispovedanje jeste da 11. septembar označava dolazak trećeg jaoja, koji je poruka kušanja za poslednji naraštaj. To ispovedanje jeste mesto gde se ime menja. Avraam je kod Rafije, a Petar je kod Panijuma, neposredno pre krsta. Između Panijuma i krsta Petar će posetiti Goru preobraženja. Upravo kod Panijuma Simon biva promenjen u Petra kada je izneo svoje ispovedanje poruke kušanja za svoj naraštaj. Za sto četrdeset i četiri hiljade ta poruka kušanja jeste islam trećeg jaoja, koji je u proročkoj istoriji stigao 11. septembra.

Почетак испитивања адвентизма отпочео је 11. септембра, а на крају испитивања адвентизма порука ислама трећег јада показује када и где се Симоново име мења. Порука коју Петар разуме на крају, а која је на почетку била предочена као праслика поруком 11. септембра, јесте исправљена порука ватрених кугли Нешвила. Ту празник труба наступа у споју са уздицањем заставе и затвореним вратима Дана помирења.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.